

Всѣкѣй който видѣше тогова старца, требваше да мѣ даде почестъ и да го възлюбѣ; защото сѣ видѣше на лицето мѣ една живописана сѣбѣ-тына.

„Богъ сѣ вами, чада мои, рече стареца, и си разгърна рацете.“ Дѣцата сѣ хатичаха камто него; той сѣдна, а тѣи сѣ прилепиха до него. Какво похорише хѣбабо! Дѣѣ нѣща смѣсены отъ дѣбата краа на живота! Первото є рѣчицыте, които извиратъ отъ извора си; а второто є голѣмата рѣка, която є готова да сѣ излѣе въ Океана на вѣхсмертіето.

Послѣ сѣднаха всѣте да слѣшатъ отъ оустата на тогова достойнаго хѣ почестъ старца тайныте и тѣзакобаніята на вѣрата.

„Оынобе мои! рече стареца: Жина поклоненіето на идовете и сѣнката на закона, пощо дойде дѣра. Народете земни шѣ познаатъ тоа дѣрѣ, и шѣ сѣ изпълнатъ отъ благостите неговы. Беззаконіята и злобыте сѣ изгониха отъ Некото и идовете сѣ развалятъ. Вѣтхѣа челоуѣкѣ сѣ подновава и Овѣта зема дѣрѣго лице. Всѣте шѣ познаатъ єдного Бога, комѣто нын сѣ кланаме; и той Богъ хѣ своето челоуѣколюбіе гѣби сѣ намѣ въ Троица, и въ Троица мѣ сѣ кланаме. Требѣа да сѣ тѣлѣкѣва таа неразѣмѣна тайна челоуѣческомѣ оумѣ. Всѣте народе си направиха по єдна вѣра, която є благотворителна на челоуѣчеството и достойна хѣ